

Sygn. akt VI Ka 651/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r.

sprawy **J. N.**

obwinionego z art. 119 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 24 września 2014 r. sygn. akt II W 1719/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. N.,

II. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa

VI Ka 651/14

UZASADNIENIE

J. N. został obwiniony o to, że:

w dniu 15 lipca 2014r. około godz. 17.40 w S. na ul. (...), w sklepie (...) dokonał zaboru celem przywłaszczenia jednej butelki wódki o wartości 16,39zł, czym działał na szkodę (...) S.A.,

tj. czyn z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 24 września 2014r., sygn. akt II W 1719/14:

I. uznał obwinionego J. N. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec obwinionego obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego mienia w kwocie 16,39 (szesnaście złotych 39/100) za rzecz (...) S.A. w K.;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.ow. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył obwiniony, zarzucając, iż ze względu na jego choroby, Sąd Rejonowy nie powinien wymierzać mu kary grzywny w wymiarze 70 złotych. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji wymierzając mu karę nie wziął pod uwagę, iż obwiniony z własnej woli leczy się i stara się wyjść z nałogu.

W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego J. N. podniósł, iż w ciągu ostatnich trzech lat sześciokrotnie przebywał w szpitalach na leczeniu odwykowym:

1. w Zakładzie dla Nerwowo i Psychicznie (...), Oddział (...) w S. – od 12.07.2011r. do 17.08.2011r.;
2. w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. – od 24.07.2012r. do 3.08.2012r.
3. w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. – od 10.10.2012r. do 20.10.2012r.
4. w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. – od 21.02.2013r. do 3.03.2013r.

Pobyt w wymienionych placówkach obwiniony udokumentował stosownymi kartami informacyjnymi.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wnosił – jak należy rozumieć – o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I poprzez zmniejszenie wymiaru kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obwinionego nie była zasadna.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie kwestionował swojego sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Wobec powyższego Sąd Odwoławczy ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż Sąd Rejonowy dokonując w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, kierując się zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 k.p.ow.

Przypisany J. N. czyn z art. 119 § 1 k.w. zagrożony jest karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny, która – zgodnie z art. 24 § 1 k.w. – może zostać wymierzona w wysokości od 20 do 5.000 złotych. Wymierzając grzywnę, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe (art. 24 § 3 k.w.).

Zgodnie z regulacją art. 33 k.w. określającego zasady wymiaru kary, organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. W szczególności należy brać pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Zawarty w art. 33 § 3 k.w. katalog okoliczności łagodzących, które powinny zostać uwzględnione przy określaniu wymiaru kary, nie jest katalogiem zamkniętym, aczkolwiek wskazane są w nim w szczególności: działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych, działanie pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób, działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie, prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy oraz przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu.

Z kolei § 4 powoływanego przepisu jako okoliczności obciążające wskazuje w szczególności: działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie, uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie, chuligański charakter wykroczenia, działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka, popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy oraz popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wydanego orzeczenia wskazał, iż wymierzając J. N. karę grzywny, jako okoliczności obciążające uwzględnił uprzednią karalność obwinionego i lekceważący stosunek do podstawowej normy porządku prawnego nakazującej ochronę własności. Z kolei okoliczności łagodzące stanowiły przyznanie się przez obwinionego do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia oraz dobrowolne poddanie się karze.

Z uwagi na wymierzenie J. N. grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego przewidzianego za czyn z art. 119 § 1 k.w., w żadnym razie nie można uznać jej za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.ow. Przeciwnie, bacząc na dyrektywy wymiaru kary (art. 33 k.w.), karę tę uznać należy za adekwatną, przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu, jak również właściwości i warunków osobistych obwinionego.

Z kolei podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż dobrowolnie podejmuje leczenie odwykowe, zasługuje na aprobatę, jednakże – wobec znacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego J. N. wykroczenia oraz faktu, iż przedmiotem zaboru był właśnie alkohol, nie może stanowić okoliczności uzasadniającej obniżenie wymiaru orzeczonej kary grzywny.

Na marginesie zauważyć należy, iż obwiniony, będąc przesłuchiwanym jako osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia, wyraził zgodę na dobrowolne poddanie się karze i wymierzenie grzywny w wysokości 70 złotych (k. 15v).

Nie znajdując zatem podstawy faktycznej ani prawnej dla uwzględnienia apelacji obwinionego, Sąd II instancji zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy utrzymał w mocy.

Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.ow., mając na uwadze trudną sytuację materialną obwinionego.